

NEMZETI SZÍNHÁZ

A TEATRO STABILE DI TORINO VENDÉGJÁTÉKA

1966. március 28-án hétfőn és 29-én kedden este 7 órakor

Ruzante (BEOLCO ANGELO):

AZ ANCONAI NŐ

Vígjáték 2 részben.

Rendezte: Gianfranco de BOSIO

Díszlet és jelmezek: Emanuele LUZZATI

Koreográfia: Marta EGRI

Zenéjét szerezte: XVI. századbeli dallamok felhasználásával Roberto GOITRE

A rendező munkatársa: Giovanna BRUNO

Tancredi	ARMANDO SPADARO
Teodoro	DONATO CASTELLANETA
Gismondo	MARIA TERESA SONNI
Doralice	ADRIANA INNOCENTI
Sier Tomao	ALVISE BATTAIN
Ruzante	GIANCARLO ZANETTI
Bessa	SILVANA DE SANTIS
Ginevra	LEDA NEGRONI
Ghitta	ADELAIDE ZACCARIA
Menato	ALESSANDRO ESPOSITO
		ELIGIO IRATO
		ROMANO MALASPINA
		ALFREDO PIANO
		MARIO PIAVE

Táncosok: Antonietta DAVISO, Giancarlo VANTAGGIO, Adriano VITALE,
Mirella AGUIARO, Luigi BONINO.

A színpadi berendezések a torinói Teatro Stabile műhelyében készültek; a színpadi berendezéseket Ottavio COFFANO, a díszleteket Eduardo TOMASSI, a jelmezeket Angelo delle PIANE készítette.

Színpadmester: Leone GHIGI; Súlygó: Carlo CHERUBINI; Fővilágosító: Luigi ANFOSSI; Gépészek: Salvatore FORTUNA, Carlo BARONI; Másodvilágosító: Pietro GERMANO; A kosztümöket készítette: Maria A. ZINI; Titkár: Carlo ANEDDA.

GIANFRANCO DE BOSIO,	művészeti igazgató
NUCCIO MESSINA,	üzemigazgató
GIOVANNA BRUNO,	művészeti vezető
FRANCO ENRIQUEZ,	a rendező munkatársa
DINO TEDESCO,	propaganda

AZ ANCONAI NŐ

Angelo Beolco, művész nevén Ruzante 1502-ben született Padovában és 1542-ben halt meg. Apja orvosdoktor, anyja egyszerű szolgálólány. Életéről igen keveset tudunk. Vándorszínész-társulatával járta a Veneto-i városokat. A társulat rendszerint Ruzante darabjait adta elő, melyekben ő maga is fellépett.

Az anconai özvegy komédiájának bevezetőjét ő maga mondja el. A szerelemről beszél, mint minden földi dolog mozgatóerejéről, amely ebben a komédiában is főszerepet kap.

I. rész

Tancredi, Teodoro és Isotta beszélgetéséből értesülünk az előzményekről: török kalózok fogságába estek, ahonnan egy jóságos velencei kalmár váltotta ki őket, azzal a feltétellel, hogy nem hagyják el őt, ameddig a reájuk költött pénzt, neki vissza nem térítik. Pádovába érve örömmel vállalkoznak arra, hogy munka után néznek. Megismerkednek Doralice-vel, akinek mindegyik a maga módján felajánlja szolgálatait. Tancredi, aki költői hajlamokkal rendelkezik, versben énekelné meg az asszony szépségét; Teodoro krémek, kölnik és más szépítőszerek készítésében elért jártasságával dicsekszik; Gismondo, akinek férfi öltözete fiatal lányt rejteget, hímzésben és öltözködésben szeretne az asszony rendelkezésére lenni. Doralice kedvesen elhárítja az ajánlközléseket, azzal, hogy ő itt idegen.

Tomao öregedő velencei úr felesége, férfinék tartván, beleszeret Gismondoba és ráveszi férjét, hogy váltsa őt ki. Tomao úr Doralicenek udvarol, és ebben segítségére van szolgálója Ruzante, aki Bessanak, Doralice szolgálójának csapja a szelet. Ruzante mindenről tud, Bessától értesül, hogy Gismondo nő és megtudja, hogy Tomao urat valaki befeketítette Doralice előtt. Az öreg úr féktelen haragra gerjed és nevetséges figuraként dühöng, amikor erről értesül.

Megjelenik Ginevra, az anconai özvegy, aki Gismondot keresi, mivel ő is férfinék hiszi és

a kis fogoly-csoport utazása során rövid anconai időzésnél meglátta és megszerette őt. Ginevra is férfiruhába öltözve fordul felvilágosításért Ruzante-hez, akitől megtudja, hogy a három fiatal a városban tartózkodik. Ginevra felfedi kilétét és nagy összeget ígér Ruzantenak, ha segítségére lesz Gismondo felkutatásában. Ruzante mindent megígér, azt azonban nem árulja el, hogy Gismondo is nő.

II. rész.

Ginevrának Ruzante segítségével sikerül találkoznia Gismondoval, Ruzante sietve eltűnik, mielőtt a másik kettő felismerné, hogy a férfiöltözet mit takar. Ginevra felfedi igazi valóját, szerelmét és mesélni kezd életéről. Rövidesen kiderül, hogy Ginevra és Gismondo is nő. Ginevra felfedezi Gismondo-Isettában nővérét, akit a törökök szülővárosukból, Gaetából raboltak el.

Megjelenik Ruzante és gazdája, aki már alig várja, hogy jó híreket kapjon Doraliceről. Ruzante elmondja, hogy Bessa, Doralice szolgálója közbenjár majd asszonyánál Tomao úr érdekében.

Ginevra és Isotta elhatározzák, hogy férjhez mennek. Isotta Tancredi-hez, Ginevra Teodorohoz. Tomao úrnak sikerül Doralice-val beszélnie és a lány bele is egyezik, egy esti találkába, azonban arra való hivatkozással, hogy égetően szüksége van pénzre, kegyetlenül megszarolja az öreg gavallért.

Ruzante és Tomao úr készülődnek arquai kirándulásukra, az öreg úr Doralice-hez, a szolgáló Bessa-hoz indul. Tomao úrnak nem okozott nehézséget ma estére feleségétől megszabadulni, mivel az asszony maga is kedvesét várja ma estére házukba. Tomao úr aggódó izgalommal adja ki szolgálójának az utolsó utasításokat. Ruzante és Tomao úr dialogusa zárja a komédiát, melynek kirobbanó humora abban áll, hogy míg az egyik alig fér bőrébe, hogy választottjánál legyen, az öregedő lovagot a szerelmi próba közeledtével egyre jobban hatalmába keríti a felsüléstől való félelem.

Torino Városi Tanácsa 1955. májusában hozott határozatot egy városi prózai színház megalakítására, amely Torino Városi Kiszínház néven kezdte meg működését. 1957-ben változtatták meg nevét, Torino Városi Színházra. A színházat két éven keresztül Nicco Pepe vezette, 1957-től Gianfranco de BOSIO. A társulat három torinoi prózai előadásra alkalmas színházban játsza darabjait a Carignano, Gobetti és Alfieri színházban, ezen felül Piemont nagyobb centrumainak színházaiban

is. Az előadásokon kívül a Társulat élénk kulturális tevékenységet is fejt ki, konferenciákat, vitaesteket rendez, törzsközönsége számára „Quaderni” címmel ismertető folyóiratot publikál.

A torinoi Városi Színház sikeres turnékat bonyolított le Dél-Amerikában (1960.), 1961. évben részt vett Franciországbán a színházi fesztiválon, 1962-ben Spanyolországban a „Latin színházi fesztiválon” és 1965-ben Belgiumban vendég szerepelt.